

Disney

ULOS MAAILMAAN

Jammi

Mitä jos Ariel ja prinssi
tapaisivat uudestaan?

Disney

LIZ BRASWELL

Ulös
MAAILMAAN

Suomentanut
Susanna Sjöholm

TAMMI

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *A Twisted Tale, Part of Your World*

Copyright © 2019 Disney Enterprises, Inc.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic, or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the publisher.

Published under license by Werner Söderström LTD TA Tammi, 2019.

All rights reserved.

ISBN 978-952-04-1075-9

Painettu EU:ssa

Kiitän erityisesti järjestöjä, jotka auttavat meressä ja merten rannoilla eläviä eläimiä, kuten Mass Audubon's Wellfleet Bay Wildlife Sanctuarya.

* * * *

Elizabeth Schaeferille, joka oli alun perin kustannustoimittajani, mutta nykyisin myös hyvä ystäväni.

Tämä kirja on omistettu kaikille niille, jotka auttavat Arielin meren suojelussa. Myös sinulle, kunhan syöt vain eettisesti pyydystettyä kalaa ja unohdat muovipillit!

- L.B.

Esinäytös

Tapahtui Ibrianin vuoriston juurella...

Cahe Vehswo oli pellolla korjaamassa puuaitaa. Aitausta ei ollut niinkään rakennettu susien varalle, vaan pitämään pöljät lampaat sen sisäpuolella, missä vain hiukan lampaita välkymmät lapset niitä paimensivat.

Päivä oli mitä kaunein, suorastaan upea. Myöhäiskesän kuumuus ei ollut vielä polttanut mäntyjä karrelle ja täydessä kukoistuksessaan olevat lehtipuut kahisuttivat tummanvihreitä lehvästöjään tuulessa. Vuoret kylpivät keskikesän väriloistossa sinitaivasta vasten ja pienet vesiputoukset kimmelsivät.

Luonnon kauneuden rikkoi vain eteläiseltä alangolta kantautuva outo löyhy: palaneen eläinrasvan, roskien tai mädän katku.

Kylän väki puuhasteli ulkosalla nauttien upeasta säästä, korjaili köynnöstukia, pilkkoi polttopuita, kuurasi juustosammioita. Kukaan ei riidellyt, vielä, ja elämä kaukaisella mäenrinteellä sujui hyvin.

Yhtäkkiä Cahe näki epätavallisen näyn vanhan Kuningaantien suunnalla. Ryhmä sotilaita marssi kohti kylää yllättävän hyvässä järjestyksessä ottaen huomioon, että heidän kotikaupungistaan täytyi olla matkaa. Kulue loi melkeinparaatimaisen vaikutelman komeine sulkineen, auringon tavoin loistavine nappeineen ja yllättävän puhtaine takkeineen. Puhumattakaan tuimista

ja ylimielisistä ilmeistä heidän kasvoillaan tai vieraan valtakunnan väreissä liehuvasta lipusta.

Käskyn kajahtaessa ilmoille miehet pysähtyivät. Loistokkaaseen vaaleansiniseen päähineeseen ja takkiin sonnustautunut kapteeni ratsasti Cahen luokse rinnallaan lippua kantava ratsumies.

”Maalainen”, hän sanoi Cahen mielestä melko tylästi. ”Onko tämä Serrian kunta?”

”Ei”, talonpoika aloitti, mutta muisti sitten jo kauan unhoon jääneen neuvon siitä, kuinka puhutella ihmisiä, joilla on kiiltävät napit, iso hattu ja ase. ”Pyydän anteeksi hyvä herra, mutta Serria on Paholaisen solan toisella puolella. Tätä paikkaa kutsutaan Adamin kukkulaksi.”

”Olkoon mikä vain”, kapteeni sanoi. ”Tirulian nimesä me valtaamme tämän kylän ja sitä ympäröivät maat!”

Kapteeni korotti ääntään, mutta hänen sanansa puuroutuivat ja vaimenivat osuessaan mahtavaan vuorenselänmään ja kantautuessaan sieltä alas tomuisille pelloille, ohitse muutaman oliivipuun ja välinpitämättömän lehmän. Kyläläiset lopettivat työnteon ja raahautuivat katsomaan mitä oikein oli tekeillä.

”Anteeksi hyvä herra”, Cahe sanoi kohteliaasti, ”mutta kylämme on osa Alamberia, jonne myös maksamme veromme.”

”Olettepa olleet osa mitä tahansa, teistä tulee nyt Tirulian kansalaisia ja prinssi Erikin sekä prinsessa Vanesan alamaisia.”

”Tjaah, enpä tiedä kuinka Alamberin kuningas mahtaa suhtautua tuohon.”

”Se ei ole sinun ongelmasi”, kapteeni sanoi jäätävästi. ”Alamberin kuningas on pian muisto vain, ja koko alueesta tulee Tirulian valtakunnan lääni.”

”Sanoitko Tirulia?” Cahe pohti ääneen ja nojasi aitaan mahdollisimman huolettoman oloisena. ”Se on tuttu paikka, ostamme sieltä suolattua turskaa ja myymme puolestamme heille juustoa. Tyttösillä tapaa olla siellä yllään essut, joissa on letitetyt nauhat. Perde, Javerin poika lähti sinne kalastamaan ja päätyi naimisiin paikallisen neitosen kanssa.”

”Ihastuttava tarina”, kapteeni sanoi ja irrotti toisen kätensä ohjista korjaillakseen viiksiään. ”Ja mitä haluat kertoa tällä kaikella?”

Cahe osoitti tuulessa liehuvaa viiriä.

”Tuo ei ole Tirulian lippu.”

Sinisellä taustalla komeilevien auringon, meren ja laivan tunnisti tämä eristyksissä asuva kansakin, mutta sen sijaan sotilaiden kirkkaanvalkeassa lipussa jökötti uhkaavan näköinen, silmätön mustekala tummine lonkeroineen. Se näytti melkein elävältä, aivan kuin se voisi kahmaista sisäänsä kenet tahansa, joka tuli liian lähelle.

”Prinsessa Vanessan mielestä oli aika... päivittää Tirulian vaakuna”, kapteeni sanoi puolustellen.

”Edustamme joka tapauksessa Tiruliaa sekä prinssi Erikiä, joka toteuttaa isänsä kuninkaan ja äitinsä kuningattaren määräyksiä.”

”Vai niin.” Yksi kyläläisistä oli aikeissa sanoa jotain, mutta Cahe vaiensii hänet painamalla käden tämän käsi-varrelle. ”Mitäpä me sitten voimme? Teillä on aseet, ja niin on meilläkin, mutta ne otetaan esiin vasta sitten, kun villisiat palaavat jälleen tammimetsästä. Joten... niin kauan kuin meitä verotetaan oikeudenmukaisesti emmekä joudu maksamaan kahteen kertaan, niin olkoon menneeksi. Olkaamme sitten osa Tiruliaa, kuten sanoitte.”

Kapteeni räpäytti silmiään ja siristi niitä epäillen. Talonpoika katsoi häntä lempeästi takaisin.

”Teet viisaasti, maalainen”, kapteeni sanoi. ”*Eläköön Tírulia!*”

Adamin kukkulan väki mutisi innottomasti: ”*Eläköön Tírulia.*”

”Palaamme vielä tätä kautta vallattuamme Serrian. Valmistautukaa majoittamaan meidät ruhtinaallisesti otettuamme voiton heistä ja koko Alamberista!”

Sen sanottuaan kapteeni huusi jotakin sotaisaa, mistä ei saanut selvää ja ratsasti pois lipunkantaja kannoiltaan.

Heti kun ratsuväki oli loitonnut kuuloetäisyyden ulkopuolelle, Cahe pyöritti päätään väsyneesti.

”Kutsu kaikki koolle”, hän huokaisi. ”Levitä sanaa. Meidän on lähetettävä tytöt vuorille viikkokausiksi sienestämään tai tekemään mitä tahansa. Palvelusikäiset pojat lähtevät lammaspaimeneen tai metsästämään. Lisäksi jokaisen tulee kätkeä kaikki kulta- ja arvoesineensä jonnekin, mistä niitä ei löydetä.”

”Mutta miksi ihmeessä annoit hänelle periksi?” Cahe vieressä seisova mies kysyi. ”Olisimme voineet lähettää sanan Alamberiin. Jos olisimme kieltäytyneet, meidän ei tarvitsisi turvautua varotoimenpiteisiin ja käyttäytyä kuin raukat ja lähettää lapsiamme turvaan...”

”Tein sen tuulen tuoman löyhkän vuoksi. Etkö sinä haista sitä?” Cahe vastasi nyökäten kohti etelää.

Aivan viereisen vuorijonon takaa, sieltä missä Varelean kukkulat loivenivat tasangoksi, nousi savupatsas. Se oli leveämpi ja pyörteisempi kuin kokosta nouseva savu. Se oli mustaa, tuhkapitoista ja rumaa kuin synti.

”Carhaggio?” joku kysyi epäuskoisena. Savupilvi vaikutti tosiaan nousevan sieltä. Savun määrästä ja tummuudesta päätellen vielä eilen kukoistaneen kylän paikalla oli enää karrelle palanutta maata ja kekäleitä.

”Arvelenpa, että *he* vastasivat kapteenille kieltävästi”, Cahe sanoi.

”Järjetöntä tuhoamista!” eräs nainen vaikeroi. ”Prinssi Erik ja prinsessa Vanessa ovat varmasti kauheita ihmisiä!”

Erik

Erik havahtui.

Jälleen sama valveuni.

Hän näki sen mitä ihmeellisimmissä tilanteissa, esimerkiksi suunnitellessaan keittiömestari Louisin kanssa ruokalistaa juhlaillallisia varten tai kuunnellessaan linnan kassanhoitajan raporttia neuvotteluista kansainvälisten pankkiirien kanssa. Tai kun hänen ihana prinsessansa lörpötteli loputtomiin pikku askareistaan.

Myönnetään: hän näki usein tuon saman harhakuvan elämän ollessa tylsimmillään tai jos huone oli tunkkainen ja hän niin väsynyt, etteivät silmät olleet pysyä auki.

Tai juuri ennen nukahtamista, unen ja valveen väli- maastossa. Samalla silmänräpäyksellä hän kuuli usein enkelikuorojen laulavan uskomattoman kauniita säveliä. Hän vain kuunteli, jähmettyneenä horrokseen kykene- mättä nousemaan ja kirjoittamaan unta ylös ennen kuin unohti sen.

Mutta aina silloin tällöin hän näki kuoron sijaan toi- senlaista unta. Sellaista, ettei hän ollutkaan prinssi Erik, joka oli naimisissa kauniin prinsessa Vanessan kanssa. Että oli tapahtunut jokin kauhea erehdys ja olikin ole- massa toinen tyttö, kaunis sellainen, jolla ei ollut ääntä, mutta joka osasi laulaa.

Ei vaan – oli kaunis tyttö, joka osasi laulaa, mutta joka oli kadottanut äänensä ikuisiksi ajoiksi sinä hirveä-

nä päivänä, jolloin Erik nukahti. Siitä päivästä lähtien hän oli nähnyt tuota unta.

Siinä toisessa maailmassa oli merenneitoja.

Erik oli tuntenut yhden merenneidon, jonka isä oli jumala. Hänen prinsessansa olikin ilkeä noita. Erik oli ollut lähellä saavuttaa onnen, mutta häntä oli huijattu ja tässä hän nyt istui ja unelmoi.

Prinssi havahtui ja katsoi huolestuneena alaspäin. Hän oli levittänyt käsivartensa pöydälle nuottivihon päälle tukeakseen uneen vaipuvaa päätään. Olikohan paperille valunut mustetta? Olivatko nuotit sotkeutuneet? Tauosta voi tulla legato, jos mustetta leviää väärään paikkaan... ja sitten kaikki olisi pilalla.

Hän tarkasteli nuotteja kuutamon valoa vasten. D-mollikolmisoinnun kohdalla oli pieni tahra, siinä missä kuoro liittyi mukaan. Mutta mitään peruuttamatonta ei ollut tapahtunut.

Hänen silmänsä harhailivat nuottipaperilta kohti kuuta, joka paistoi avoimesta ikkunasta suoraan sisälle kirkas tähti seuranaan. Ilmassa kävi vieno tuulahdus, joka liikutti puiden paksuja lehtiä palatsin seinää vasten ja sai aikaan läpättävän äänen. Mereltä puhaltava tuuli kantoi mukanaan tuoksuja: santelipuu, hiekka, appelsiini, tomu. Kuivia tuoksuja maalta.

Erik palasi nuottiensa pariin ja yritti tavoittaa uudeleen meren sinisen, suloisen tunnelman ja sävelet, jotka olivat soineet hänen korvissaan ennen nukahtamista.

Sitten hän upotti kynänsä musteeseen ja kirjoitti raivoisasti, suomatta itselleen lepoa ennen auringonnousua.

Joonas

Koko Tirulia tuntui pakkautuneen amfiteatteriin. Joka ikisellä tuolilla istui joku, etualan aatelisille varatuista sametti-istuumista takarivin päällystämättömiin, korkeisiin kivipenkkeihin, joille aurinko porotti suoraan. Kaduillekin oli kerääntynyt ihmisiä, sillä kukaan ei halunnut jäädä paitsi rakastetun, Hullu prinssi Erikin uuden oopperan ensi-iltaa.

Näky oli kuin karnevaaleissa; ihmisillä oli yllään värikkäät asut ja kimaltelevia koruja. Linnan vartijat seisovivat hohtavissa saappaissaan käytävillä varmistamassa, etteivät katsojat vain alkaisi nahistella keskenään. Myyjät kulkivat yleisön joukossa niin sisällä kuin ulkosallakin kauppaamassa Tirulian kuuluisaa jäähdytettyä kuohuviiniä, juustolla ja oliiviöljyllä päällystettyjä voileipiä, paperitötteröön käärittyjä paahdettuja mustekaloja sekä hunajamarinoituja kastanjanekkuja, jotka kimaltelivat auringonpaisteessa.

Ilmasta käsin katsottuna tapahtuma olisi varmasti näyttänyt huikaisevan värikkäältä mosaiikilta.

Ja niin se tekikin vanhasta lokista nimeltään Joonas, joka nautti näkemästään suunnattomasti.

Joonas ja muutama hänen lapsenlapsenlokeistaan (jotka oli lähetetty mukaan vahtimaan isoisolokkia) kököttivät taaimmaisten, halvimpien istumapaikkojen yllä. Nuorempien lokkien vahtiessa silmä kovana jokaista maahan putoavaa herkkupalaa, valmiina syöksymään

kaikkein pienimmänkin murusen perään, Joonas tyytyi vain mutisemaan itsekseen ja ihmettelemään moista prameilua. Vain yksi hänen jälkikasvustaan jäi viereen arvailemaan, mitä kumman näkemistä ihmispaljoudessa muka oli.

Puvut olivat upeat, orkesteri oli valtavan suuri ja lavasteet rakennettu huolella todellisuuttakin uskottavamman näköiseksi. Prinssin oopperoissa ei koskaan säästelty rahaa.

Yleisö villiintyi prinssin saapuessa kuninkaalliseen aitioonsa kaunis prinsessa käsipuolessaan, se huusi ja hurrasi kuninkaalliselle taiteilijalleen. Erikiä kutsuttiin joskus prinssi Uneksijaksi tai jopa prinssi Surumieleksi, koska hän oli usein poissaoleva tai mietteliäs. Nyt hän kuitenkin vaikutti ilahtuneelta alaistensa innostuksen nähdessään ja vilkutti heille takaisin lähes aito hymy huulillaan.

Prinsessa Vanessa hymyili kansalle salaperäisesti ja hieman ärtyneen oloisesti ja veti prinssin vierelleen istumaan. Vanessa kosketteli usein kaulassaan roikkuvaa suurta helmivene-korua, joka oli kummastuttavan vaatimattoman ja luonnollisen näköinen niinkin pröystäilevälle prinsessalle.

Orkesteri viritti soittimensa, ja esitys saattoi alkaa.

La Sirenetta,

KOLMINÄYTÖKSINEN MUSIIKKIFANTASIA

Merenrannalla sijaitsevassa taianomaisessa kuningaskunnassa surullinen, komea prinssi (tenori) kaipaa jotakuta, jonka kanssa jakaa musiikkinsa ja koko elämänsä. Prinssin viettäessä 21-vuotissyntymäpäiväänsä korealla jahdilla yhdessä ystäviensä kanssa hirvuinen myrsky yllättää juhlijat. Prinssi paiskautuu laivan kaiteen yli mereen ja on hukkumaisillaan, kun nuori kaunis merenneito (sopraano), jolla on enkelin ääni, rientää apuun.

Toivuttuaan prinssi ilmoittaa, ettei voi koskaan mennä naimisiin kenenkään muun kuin hänet pelastaneen kauniin neidon kanssa.

Sitten näyttämölle astuu toinen kaunis tyttö (sama laulaja, mutta toisessa asussa), joka huolimatta niin ikään kiiltävistä punaisista hiuksistaan on *mykkä*! Hän ei siis voi olla sama kuin prinssin tosirakkaus. He kuitenkin viettävät paljon aikaa yhdessä ja lopulta prinssi rakastuu neitoon.

Silloin näyttämölle astuu kilpailija. Komea nainen (kontra-altto) esittää prinssille pienen merenneidon laulaman serenadin ja saa taian avulla hänet pauloihinsa. Pian prinssi ei enää muistakaan kaunista mykkää tyttöä.

(Huom! Kontra-altto on isokokoinen, uhkea laulajatar, jonka yleisö ottaa heti omakseen. Hän hymyilee vieokkaasti katsojien osoittaessa seisaallaan suosiotaan.)

Kuin hypnoosin vallassa prinssi ryhtyy pikaisiin häävalmisteluihin.

Välissä olevassa kohtauksessa tuleva prinsessa myöntää yleisölle olevansa mahtava merinoita. Hän janoaa kosta merenneidolle, sillä tämän isä Aaltojen kuningas karkotti noidan valtakunnastaan vuosia aiemmin. Merenneito on rikkonut yhteisen sopimuksen, koska ei onnistunut pääsemään prinssin kanssa naimisiin ja rangaistukseksi merinoita saa pitää hänen äänensä ikuisuuksiin asti.

Seuraavaksi aurinko (baritoni) laulaa kuolevaisten elämän surkeudesta, jota se joutuu seuraamaan taivaalta käsin. Aurinko laulaa myös kuolemattomien merenneitojen tyynestä onnellisuudesta sekä hulluksi tekevästä rakkaudesta. Nerokkaan lavastuksen ansiosta aurinko alkaa ”laskea” kulkiessaan näyttämön poikki samalla, kun balettiryhmä ilmestyy tanssimaan ennen loppuhuipennusta: hääjuhlaa.

Komeisiin asuihin pukeutuneet prinssi ja väärä prinsessa esittävät dueton, jossa prinssi laulaa rakkaudesta ja prinsessa valloituksesta. Mykkä neitonen katsoo heitä sivusta lohduttoman surullisena.

Juuri kun prinssi ja prinsessa ovat aikeissa vannoa valansa, Aaltojen kuningas Triton (*basso*) upeassa vihreän ja kullan värisessä haarniskassaan astuu näyttämölle rummunpärinän säestämänä. Kuningas ja merinoita laulavat toisiaan solvaten, kunnes Triton kohottaa atraimensa... silloin merinoita osoittaa sormellaan kohti Aaltojen kuninkaan nuorinta tytärtä. Tritonin lempitytär on mykkä ja kököttää surullisena nurkassa. Toisella kädellään merinoita esittelee suurin kirjaimin kirjoitettua sopimusta.

Triton myöntää tappionsa ja antaa periksi. Hän lupaa uhrata oman elämänsä pienen merenneidon edestä. Merinoita langettaa hirveän taian, ja Aaltojen kuningas joutuu dramaattiseen savupilveen, jonka keskeltä merinoita nostaa rumaksi pieneksi polyypiksi muuttuneen kuninkaan voitokkaasti pänsä ylle.

(Meripolyyppi on käsinukke, jota kontra-altto liikuttelee käsissään niin taitavasti, että yleisöstä kuuluu kohahdus.)

Tritonin tyttärestä tulee jälleen merenneito, ja hän pulahtaa surullisena takaisin mereen. Prinssi menee naimisiin valeprinsessan kanssa. Valeprinsessa laulaa voitonriemuisena polyypiksi muuttuneelle Tritonille ja uhkaa pitää tätä vankina lasimaljassa.

Kuu (mezzo-sopraano) tulee esiin ja laulaa eteerisen, aavemaisen version auringon aiemmin esittämästä aariasta. Hänen laulunsa kertoo rakkauden surullisuudesta ja siitä, mistä onnelliset loput on oikeastaan tehty. Jos pieni merenneito olisi jäänyt kotiin ja ollut aina vain merenneito, joka ei ole kokenut rakkautta, olisiko tarina päättynyt yhtään sen onnellisemmin?

Zoonas

Yleisö oli haltioissaan. Oopperan aihe oli tosin melko epäuskottava ja loppu aika synkkä. Lisäksi orkesterisovitus oli jokseenkin yksinkertainen verrattuna todellisten, nälkää näkevien ammattisäveltäjien luomuksiin, mutta yleisö ei piitannut siitä. Milloinkaan aiemmin ei amfiteatterissa ollut kuultu niin raikuvia aplodeja, kannustushuutoja, jalkojen tömistelyä ja vihellystä. La Sirenetalle ja merinoidalle heitettiin niin valtava määrä ruusuja, että he olivat vaarassa saada naarmuja niiden piikeistä.

Uusintaesitystä vaadittiin.

”Ehkä meidän pitäisi järjestää sellainen”, prinssi Erik sanoi. ”Ilmaisnäytös kaikille kaupungin asukkaille! Loppukesästä, Pyhän Hullun Albertan päivänä!”

Yleisön hurrasi aina vain kovempaa.

Kuninkaallista aitiota lähimpänä istuvat aateliset osoittivat innostustaan hienostuneen pidättyvästi ja katseet tiukasti kohdistettuna prinssiin ja prinsessaan. Vain tomppelilta olisi jäänyt huomaamatta yhtäläisyydet prinssi Erikin kauniin vaimon ja merinoidan välillä. Sinä iltana upeissa kivipalatseissa keskusteltaisiin pikkuruisten kaakaomukien ja kristallisten konjakkilasillisten äärellä esityksessä kuultujen laulujen sanoista ja niiden mahdollisista merkityksistä.

Ruskeatukkainen prinsessa kuitenkin vain hymyili ja naureskeli käheästi.

”Erik”, Vanessa kujersi. ”Olipa kerrassaan hurja tarina. Ja upea! Mistä ihmeestä sait päähäsi jotain niin mielikuvituksellista?”

Hän otti keimaillen prinssin käden omaansa, aivan kuin he olisivat olleet vastanaineita, ja kulki väkijoukon läpi sädehtien ylpeydestä kuin lahjakkaan ja etevän pojan äiti. Kaksi miespalvelijaa kulki heidän perässään tarkkaillen yleisöä epäilevä hymy huulillaan, selvästi valmiina tappamaan pienimmästäkin syystä.

Väkivallalle ei kuitenkaan ollut tarvetta, sillä tunnelma oli riemukas.

Satojen ihmisten ja eläinten muodostamassa yleisössä oli vain yksi, jonka mieltä esitys hämmensi.

Joonas istui hievahtamatta paikoillaan, mikä oli sille epätavallista. Näytelmässä oli paljastunut kaksi erittäin tärkeää asiaa. Vaikka Joonas olikin lokeille tyypilliseen tapaan hajamielinen, auttoi korkea ikä pysähtymään, keskittymään ja poimimaan tärkeitä asioita hiukan hämärästäkin mielestä.

”PRINSSI MUISTAA MITÄ TAPAHTUI!” se huudahti yhtäkkiä. ”Muistaa, vaikka onkin noiduttu!”

Joonas oli ollut paikalla, kun jaloillaan kulkeva merenneito epäonnistui yrityksessään voittaa Erikin sydän. Aurinko oli laskenut ja prinssi olikin mennyt naimisiin Vanessan kanssa. Joonas oli nähnyt meren aaltojen kohoavan ja tuhoavan Tritonin valtakunnan. Se oli nähnyt, kuinka Aaltojen kuningas uhrasi oman elämänsä tyttärensä puolesta ja kuinka merinoita Ursula tuhosi hänet. Punatukkaisesta tytöstä tuli jälleen merenneito, joka ui surullisena ja mykkänä iäksi pois. Vanessana esiintyvä Ursula puolestaan meni prinssin kanssa naimisiin ja hallitsi meren rannalla si-

jaitsevaa kaupunkivaltiota hypnotisoidun puolisonsa jäädessä lehdelle soittamaan.

”Jooa joo, molemmat kohdat natsaavat”, Joonas mutisi itsekseen. ”Erik on päässyt asioista jyvälle, mutta kuinka se on mahdollista?”

Ja mikä se toinen asia taas olikaan?

Se... melkein yhtä tärkeä asia?

Vai oliko se peräti vieläkin tärkeämpi juttu?

”Meri raivosi ja aalloista nousi mahtava Triton”, Joonas kertasi ääneen, koska nautti niin suunnattomasti omasta kääkätyksestään ja suurista sanoistaan. Hänen lastenlastenlokkinsa pyörittelivät hetken silmiään ja lensivät sitten pois. Yksi niistä jäi kuitenkin seuraamaan tilannetta.

”Aaltojen kuningas uhrasi oman elämänsä tyttärensä puolesta ja merinoita Ursula tuhosi hänet. SIINÄ SE ON!”

Joonas rääkäisi ja hypähti innostuksissaan ilmaan. Se läpähti siipiään ja muutama paikalla vielä ollut katsoja nosti inhoten käsivartensa suojakseen siltä varalta, että lokki saisi päähänsä tehdä vielä muutakin.

”KUNINGAS TRITON ON EDELLEEN ELOSSA!”

”Anteeksi mitä?” isoisolokkinsa vierelle jäänyt lapsenlapsenlokki kysyi kohteliaasti.

”Etkö muka ymmärrä?” Joonas sanoi ja viittoili siivelään näyttämölle. ”Jos kerran kaikki muukin oopperassa pitää paikkansa, on Triton edelleen Ursulan vankina! Hän ei siis olekaan kuollut! Tulehan Joonatan, meidän on lähdettävä tutkimaan tätä asiaa.”

”Nimeni on kylläkin Jonna, isoisolokki”, nuori lintu korjasi ystävällisesti.

Joonas ei tainnut kuulla.

Joonaksen elämä alkoi hetkessä tuntua yhtä merkitykselliseltä kuin viimeksi merenneito Arielin kanssa seikkaillessa. Se loi eloa raihnaisiin siipiin, ja niinpä vanha lokki lähti lentoon kohti kuninkaanlinnaa hiljaisen lapsenlapsenlokin seurattessa sen kannoilla.

* * *

Kun Tirulian kuningaspari oli päättänyt, että heidän lastensa oli aika siirtyä aikuiselämään ja ennen kaikkea muuttaa pois suuresta kotilinnastaan, prinssi Erik oli odotetusti valinnut itselleen pienen linnan aivan meren rannalta.

Palatsin seinät oli rakennettu vaaleista hiekkakivilaatoista ja se näytti siten persoonallisemmalta kuin graniitista tai harmaakivistä rakennetut muinaiset linnat. Kaiken lisäksi Erikin isoisä oli suunnitellut linnnaan näköalaparvekkeen, jonne kuljettiin sirojen kaarevien holvien alta, jotka muistuttivat roomalaisia akvedukteja. Kahden korkeimman tiilitornin arkkitehtuuri jäljitteli nerokkaasti valtakunnan itäosien tyyliä ja kolmatta somistivat upeat viiniköynnökset ja tuoksuva jasmiini. Suuressa ruokasalissa – uudenaikainen ratkaisu sekin – oli viimeistä huutoa olevat ikkunat, jotka ulottuivat lattiasta kattoon.

Itse asiassa kaikista julkisista tiloista, juhlahuoneista sekä makuuhuoneista oli merinäköala, lukuun ottamatta alhaisimpien palvelijoiden asuinsijoja.

Linna oli kaikkien siinä asuvien mielestä ihastuttava, ja kyläläiset olivat ylpeitä palatsistaan. Bretlandiasta tulleet matkailijatkin piirsivät kilvan linnan piirteitä talteen muistoksi turistikierrokselta.

YLÖS MAAILMAAN

Mitä jos Ariel ei olisikaan saanut prinssi Erikiä ja ihmisten valtakuntaa hallitsisi merinoita Ursula?

On kulunut viisi vuotta siitä, kun Ariel joutui palaamaan syviin vesiin sydän särkyneenä, ilman isäänsä ja ilman ääntään. Hänet on kruunattu Atlantiksen kuningattareksi, mutta elämä pinnan alla tuntuu tarkoituksettomalta.

Kaikki kuitenkin muuttuu, kun Ariel kuulee meren kuningas Tritonin olevan yhä elossa. Jos Ariel ystävineen pystyisi estämään Ursulan uusien, kamalien suunnitelmien toteutumisen ja Triton saisi atraimensa takaisin, olisiko merenneidolla ja prinsillä vielä toivoa?

Copyright © 2018 Disney Enterprises, Inc.
All rights reserved.

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-1075-9